

РЕШЕНИЕ

№ 1073

гр. Варна, 12.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
                      мл.с. Симона Р. Донева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Наталия П. Неделчева Въззивно гражданско
дело № 20223100501242 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 от ГПК, образувано е по въззивна жалба на И.В. К., постоянен синдик на ЕТ „Орион - Весела Николова в несъстоятелност", ЕИК 205152366, със седалище и адрес на управление в гр.Бургас, бул. „Демокрация" №54 срещу решение №899/01.04.2022г., постановено по гр. дело №20213110103475 по описа на ВРС за 2021г., с което се отхвърля предявеният от жалбоподателя иск за прогласяване нищожността на Разпореждане №7615/09.12.2019г., постановено по гр.д. № 2840/2015г. по описа на ВОС, на основание чл. 270, ал.2 ГПК. Жалбоподателят моли решението да бъде отменено изцяло, а на негово място- постановено решение по съществото на спора, с което предявеният иск бъде уважен, като му бъдат присъдени сторените и за двете инстанции разноски. Излага, че процесното разпореждане е материализирано върху Молба с вх.№ 36485/06.12.2019 г. от адвокат Б.Ж., като пълномощник на Р. Д. ЯН., подадена по гр.д.№ 2840/2015г. по описа на ВОС. Според жалбоподателят, разпореждането е нищожно тъй като не носи заглавие, съответстващо на някои от видовете съдебни актове, които се постановяват от съдилищата, а е означено със символ, наподобяващ главна буква „Ф" или „Р" с добавено към символа без интервал арабско число

7615, а под него е налице графично изображение, което би могло да се оприличи на подчертаване, ако се игнорира полустрелковидния завършек от дясната страна на изображението. Под него се разчита текст „Обезсилва ИЛ издаден 10.07.2019 г. с № 290. Да се издаде нов ИЛ съобразно о.№ 283/09.07.2019 г. Р. № 6297/09.10.2019 г. о.№ 618/02.10.2019 г. и о.№ 737/26.11.2019 г. съответен на настоящата молба. 09.12.2019 г.". Под него е поставен параф, който не би могъл да се разчете, няма означение, чий е парафът, съответно каква длъжност заема лицето, поставило парафа, както и дали този параф следва по някакъв начин да се свърже с разположения странично над него текст. Счита, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като не дава отговор, по какъв начин, въз основа на какви доказателства, обстоятелства и приета фактическа обстановка, първостепенният съд е направил кратките си правни изводи, съдържащи се изцяло в цитата по-горе. Не става ясно, защо ВРС е приел означението на процесния акт за надлежно; защо е приел съчетанието от главните букви „ИЛ" за означение на „изпълнителен лист"; защо е приел главните букви „Р" и „О" за означаващи съдебни актове от вид разпореждане и определение. Излага, че принципно би било възможно, някои от данните за минимално необходимото съдържание на процесното разпореждане да бъде установено, но за преценка на нищожността на съдебния акт е необходимо, минималното изискуемо за акта съдържание да се установява от самия акт, а не от други актове или обстоятелства. Твърди, че ВРС не е съобразил, че името на съдията, разпоредил издаването на ИЛ от 09.12.2019г. не е посочено в процесното разпореждане, който пропуск не би могъл да се преодолее, чрез предположение, че съдията на състава е този, който е подписал процесното разпореждане. Възможно е дори, парафът под процесното разпореждане въобще да не е на съдия. Предвид липсата на името на лицето, подписало процесното разпореждане, то абсолютно неясно е, как първостепенният съд изгради извода си за липса на съмнение по отношение на лицето, постановило процесното разпореждане, както и длъжностното му качество. По изложените съображения моли обжалваното решение да бъде отменено.

Въззиваемата страна, чрез депозирания писмен отговор и в о.с.з. излага становище за неоснователност на въззивната жалба. Моли същата да бъде оставена без уважение, а първ. решение –потвърдено като правилно и законосъобразно, като ищецът не е ангажирал никакви доказателства за

установяване на обстоятелството, че подписът под процесното разпореждане не е на съдията. Излага, че изводите на съда са законосъобразни и мотивирани, поради което моли за потвърждаване на решението и присъждане на разноски.

Съдът, след преценка на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, по вътрешно убеждение и въз основа на закона и предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е образувано по иск с правно основание чл. 270, ал.2 вр. чл. 124, ал.1 ГПК, предявен от ЕТ “Орион- Весела Николова в несъстоятелност“, ЕИК 205152366, представляван от синдик си И.В. К. против Р. Д. ЯН., ЕГН***** за прогласяване нищожността на Разпореждане №7615/09.12.2019г., постановено по гр.д. № 2840/2015г. по описа на ВОС. Ищецът твърди, че съгласно разпореждания с № № 7615/09.12.2019г., 4283/09.07.2019г. и 6297/09.10.2019г. по гр.д.№ 2840/2015г. по описа на ВОС, Определение №618/02.10.2019г. по в.гр.д.№465/2019г. по описа на АС – Варна и Определение №737/26.11.2019г. по в.гр.д.№563/2019г. на АС – Варна, ВОС издал обратен изпълнителен лист № 495/09.12.2019г. в полза на Р. Д. ЯН. против В.БЛ.Н. за връщане на суми и собствеността върху два недвижими имота. С Разпореждане № 4283/ 09.07.2019г. по гр.д.№ 2840/ 2015г. ВОС разпоредил да се издаде обратен изпълнителен лист в полза на Р. Д. ЯН. против В.БЛ.Н. на осн. чл.245 ал.3 ГПК. С Определение №618/02.10.2019г. по ч.гр.д.№465/2019г. по описа на АС – Варна производството по делото е прекратено и делото е изпратено на ВОС за допълване на Разпореждане № 4283/09.07.2019г. С Разпореждане № 6297/09.10.2019г. по гр.д.№ 2840/ 2015г. ВОС е допусната поправка по реда на чл.247 ГПК, с което искането за издаване на обратен изпълнителен лист в частта за сумата 2034.10лв., със законната лихва върху тази сума, е оставено без уважение. По частна жалба срещу Разпореждане № 4283/09.07.2019г. е постановено определение №737/26.11.2019г. по гр.д.№ 563/ 2019г. от АС-Варна. След частична отмяна на Разпореждане №4283/09.07.2019г. и допълващото Разпореждане №6297/09.10.2019г. по гр.д.№2840/2019г., ВОС е постановил издаване на обратен изпълнителен лист в полза на Р. Д. ЯН. и за сумата 2034.10лв. със законната лихва от 29.05.2019г. Обжалваното разпореждане е потвърдено в частта, в която е определена начална дата на законната лихва върху сумата 8 532.75 лв., считано от 29.05.2019г. до окончателното ѝ заплащане. След връщане на делото, с Разпореждане № 7615/ 09.12.2019г. е обезсилен първоначално издадения изпълнителен лист и наредено издаването на нов, съгласно Разпореждане № 4283/09.07.2019г. на ВОС и Определение №737/ 26.11.2019г. по гр.д.№ 563/ 2019г. от АС -Варна, с което е внесена корекция по размера на задължението. Ищецът твърди, че разпореждане №7615/09.12.2019г. е нищожно, тъй като страда от неяснота относно: предмета на делото; състава, който го е разгледал; страните, между които се е развило производството; какъв е приетият размер на претенциите; кои са задължените лица; кое е изпълнителното основание. Твърди, че не

може да се изведе действителната воля на съда и оттам се налагало извод за нищожност на акта, предвид което моли предявеният от него иск да бъде уважен като основателен и доказан.

Чрез депозирания писмен отговор, ответникът оспорва предявения иск като недопустим и неоснователен. Твърди, че съдията, разпоредил издаването на ИЛ от 09.12.2019г. е известен, доколкото същият е бил и титуляр на състава. Счита, че съдържанието на обратния ИЛ е достатъчно ясно и не са налице твърдените в исковата молба пороци, поради което моли за отхвърляна на иска.

Настоящият съдебен състав, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора и като взе предвид, събрания и приобщен по дело доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните фактически положения:

С разпореждане №4283/09.07.2019г., постановено по гр.д.№ 2840/2015г. по описа на ВОС, 9 с-в, съдията -докладчик Д.Христова, е разпоредила издаване на обратен изпълнителен лист в полза на Р. Д. ЯН. против В.БЛ.Н. за връщане на суми и собствеността върху два недвижими имота.

С разпореждане №6297/09.10.2019г., постановено по гр.д.№ 2840/2015г. по описа на ВОС, 9 с-в, съдията -докладчик Д.Христова, е допуснала поправка на очевидна фактическа грешка, като е оставила без уважение искането за издаване на обратен изпълнителен лист в частта за сумата 2034.10лева, ведно със законната лихва върху тази сума, на основание чл.245, ал.3 ГПК.

С определение №737/26.11.2019г., постановено по в.ч.гр.д.№ 563/2019г. по описа на от Апелативен съд-Варна, е частично отменено разпореждане №4283/09.07.2019г. и изцяло разпореждане № 6297/09.10.2019г., постановени по гр.д.№ 2840/2019г. по описа на ВОС, като е постановено издаване на обратен изпълнителен лист в полза на Р. Д. ЯН. и за сумата 2034.10лева, ведно със законната лихва от 29.05.2019г. до окончателното ѝ изплащане, като обжалваното разпореждане е потвърдено в частта, в която е определена начална дата на законната лихва върху сумата 8 532.75лв., считано от 29.05.2019г. до окончателното ѝ заплащане.

С разпореждане №7615/ 09.12.2019г. /оспорваното/, е обезсилен първоначално издадения изпълнителен лист, като е разпоредено издаването на нов ИЛ, съгласно Разпореждане № 4283/ 09.07.2019г. на ВОС и Определение №737/ 26.11.2019г. по гр.д.№ 563/ 2019г. от Апелативен съд Варна, с което е внесена корекция по размера на задължението.

Издаден е изпълнителен лист № 495/ 09.12.2019г.

Въз основа на издадения изпълнителен лист № 495/ 09.12.2019г. е образувано изп.дело № 20207180400116 на ЧСИ С.Д., рег.718 КЧСИ.

С определение № 353/03.07.2020г., постановено по ч.гр.д.№ 216/ 2020г. по описа на Апелативен съд- Варна, е отменено разпореждане № 4283/ 09.07.2019г. в частта, в която е разпоредено да се издаде обратен

изпълнителен лист за сумата 8532.75лв., ведно със законната лихва от 29.05.2019г., като в останалата част са потвърдени разпореждане № 4283/ 09.07.2019г. , разпореждане № 6297/ 09.10.2019г., допълнено с Разпореждане № 7615/ 09.12.2019г., постановени по гр.д.№ 2840/ 2015г. по описа на ВОС.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд достигна до следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК в правомощията на въззивния съд е да се произнесе служебно по валидността на решението, а по отношение на допустимостта – в обжалваната му част.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, при спазване на законоустановената писмена форма, поради което същото е валидно.

Съдебният акт е постановен при наличието на всички положителни процесуални предпоставки за възникването и надлежното упражняване на правото на иск, като липсват отрицателните такива, поради което е и допустимо в обжалваната част.

Доколкото ВОС вече се е произнесъл с изричен акт, че искът е допустим, а от друга страна- във въззивната жалба и писмения отговор липсват наведени твърдения за недопустимост на иска, то настоящият състав счита, че не следва да се занимава отново с въпроса за допустимостта на производството.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като съгласно указанията, дадени в т. 1 от ТР № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, служебно следи за приложението на императивни правни норми.

Предявеният иск е за прогласяване нищожността на разпореждане №7615/09.12.2019г. по гр. дело №2840/2015г. на ВОС, на осн. чл. 270, ал. 2 вр. ал.1 ГПК.

Нищожността е най-тежкият порок на съдебните актове. За разлика от останалите порочни съдебни актове – недопустими, неправилни, непълни, неясни, или такива, при които е налице явна фактическа грешка – нищожният не е годен да породи правни последици, като с оглед създамата се привидност за такива последици, произтичаща от легитимиращия му ефект, законът допуска пороците на съдебния акт, водещи до неговата нищожност, да се релевират пред съда безсрочно, било по исков път или чрез възражение.

В процесуалния закон не се съдържа нарочно изброяване на недостатъците на съдебните актове, водещи до тяхната нищожност, но изхождайки от естеството им на едностранни властнически волеизявления на държавен правораздавателен орган, в които се съдържа произнасяне по

правен въпрос от неговата компетентност, според константната съдебна практика и правната теория, нищожност е налице когато съдебният акт е постановен от ненадлежен състав – от лице, което не разполага със съдийска правоспособност, еднолично, в случаите, при които е компетентен състав от няколко членове, или обратно – ако е постановен по въпрос, който не попада в обхвата на правораздавателната власт на българските съдилища, ако е постановен устно или макар и да е изготвен в писмена форма е останал неподписан от мнозинството от членовете на съдебния състав, когато съдебният акт е напълно неясен в степен правораздавателната воля на решаващия орган да не може да се изясни по пътя на тълкуването, както и в случаите, при които актът противоречи на свръхповелителни правни норми или предписва извършването на явно престъпление.

Основните твърдения за нищожност, изложени от ищеца/сега въззивник/ са, че разпореждането страда от абсолютна неяснота, липсват мотиви и диспозитив, липсва посочване на съдията –докладчик поради което не може да се провери негови ли е подписа.

Предмет на оспорване е разпореждане № 7615, ръкописно изписано върху молба на адв. Ж., нахождаща се на стр. 150 от гр. дело № 2840/2015г. по описа на ВОС. Съдържанието на разпореждането е както следва: Обезсилва ИЛ издаден 10.07.2019г. с №290. Да се издаде нов ИЛ съобразно Р №4283/09.07.2019г., Р №6297/09.10.2019; О №618/02.10.2019г. и О №737/26.11.2019г. съответен на настоящата молба. Следват дата: 09.12.2019г. и подпис на съдията.

За да се произнесе по основателността на претецията настоящият състав съобрази следното:

Производството по гр. дело №2840/2015г. е образувано като първоинстанционно такова пред ВОС на 08.10.2015г., като видно от Протокола от избор на съдия докладчик, нахождащ се на стр. 1, същото е разпределено автоматично чрез програма за случайно разпределение на съдия Даниела Светлозарова Христова.

Видно от съдържанието на същия, името на Д. Христова е посочено в таблицата, съдържаща списък на възможните съдии, разглеждащи първоинстанционни дела, между които следва да бъде извършено разпределението.

Актът е писмена форма –ръкописно изписан върху молбата на правоимащото лице. В заглавната част е отбелязана главна буква „Р“, съдържа диспозитив – т.е. указание какво се обезсилва, какво следва да се издаде, и въз основа на какъв акт; следват дата на издаване и подпис на лицето, изписало текста.

От така констатираната форма, изглед и съдържание не може да се направи извод за нищожност на оспорвания акт по следните съображения:

Същият е в писмена/ръкописна/ форма, подписан е от лицето, което го е издало и ясно може да се изведе волята на съдията.

Съгласно разпоредбите на чл. 404 и сл. ГПК, производството по

издаване на изпълнителен лист се инициира по молба на заинтересованото лице, по която съдът се произнася с разпореждане /чл. 406 ГПК/. Съобразна общоизвестната и наложила се през годините практиката, съдът да изписва само главно „Р“ когато пише разпореденията си, доколкото в закона липсва изискване да се посочва цялото наименование на съдебния акт.

Предвид изложеното, се установява наличието на писмен съдебен акт, написан и подписан саморъчно от съдията- докладчик, с обективирана в същия ясна воля относно произнасянето на съда.

От находящия се в делото протокол се установява, че съдия Д. Христова е съдия в Окръжен съд, която съгласно вътрешното разпределение, е определена да разглежда първоинстанционни граждански дела. Поради което, в нейната компетентност е да разглежда първоинстанционни дела, като и да ги подписва в едноличен състав – съобразно разпоредбата на чл. 82, ал.2 ЗСВ.

Доколкото всички молби и документи по делото се докладват на съдията –докладчик, определен да разглежда съответното дело, то именно той резюмира и се произнася по тях. Отделно от това, следва да се отбележи, че визуално подписът и почеркът на съдията, подписал разпореждането съответства на всички останали подписи, положени по другите актове в делото. Ищецът, чиято е доказателствената тежест, от своя страна не установи чрез пълно и главно доказване, че подписът е на лице, различно от съдията-докладчик по делото.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че атакуваният съдебен акт- разпореждане за издаване на изпълнителен лист – не разкрива недостатъци, водещи до неговата нищожност, тъй като е постановен в писмена форма от държавен орган, действащ в надлежен състав, в който се съдържа произнасяне по въпроси, попадащи в рамките на предоставената му от закона правораздавателна компетентност, подписан е надлежно, и не противоречи на повелителни правни норми, респективно не разпорежда извършването на престъпление.

Ако жалбоподателят е считал, че разпореждането е незаконосъобразно, то той е имал възможност да обжалва същото по реда на чл. 407 ГПК. Пороците, водещи до нищожност на съдебния акт са различни и не обхващат въпросите свързани с предпоставките за постановяване на съдебния акт и евентуалните нарушения на процесуалните правила при постановяването му. Нарушаването на императивна материалноправна или процесуалноправна норма при постановяване на съдебния акт може да доведе до неговата недопустимост или неправилност, но не и до нищожността му. Недопустимостта на съдебния акт, като негов порок, е различна от нищожността му. В случай, че недопустимият съдебен акт бъде потвърден по реда на инстанционния контрол или не бъде обжалван той влиза в сила като поражда правно действие и обвързва страните. Затова пороците водещи до нищожност на съдебния акт са различни от тези водещи до неговата недопустимост и последните не могат да обосноват иск по чл. 270, ал. 2 от ГПК.

По изложените съображения, настоящият състав намира, че разпореждане №7615/09.12.2019г. не страда от пороци, водещи до неговата нищожност, поради което искът с правно осн. чл. 270 ГПК следва се отхвърли като неоснователен.

Поради съвпадане на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния, обжалваното решение следва да се потвърди.

Предвид неоснователността на въззивната жалба, въззиваемата страна има право на разноси за производството пред настоящата инстанция, но доколкото не ги претендира, нито представя доказателства за техния размер, то съдът не ѝ присъжда такива

Водим от горното и на основание [чл. 271, ал. 1 от ГПК](#), съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №899/01.04.2022г., постановено по гр. дело №3475/2021г. по описа на ВРС, 19-ри състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД в едномесечен срок от връчването му на страните по реда на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____